

(המשך מעמוד 51)

ואחריו אמרו דברים חריפים הרבה יותר, צבר הנגבי את מהיאות-הכפיים המוערות ביותר. אולם את הצד השני של המטבע גילה כעבור כמה דקות.

עיתונאי שעמד בקירבתו של הנגבי, בשעה שהיה שקוע בשיחה פרטית אחרי סיום ההפגנה, שמע אותו אומר כי בעתיד לא יהססו הוא וחבריו לקחת נשק בידיהם. נושא השיחה היה הפעילות הפוליטית המוגברת של הסטודנטים הערביים בארץ ניברסיטות. „אנחנו לא ניתן להם להמשיך“, אמר הנגבי. „נשתמש בגדם בכל דרך שתהיה נחוצה, גם בנשק!“

הנגבי נושא את שם מישפחתו של אביו, בניגוד לאמו, הנשואת את שם מישפחתה מלפני הנישואין. מאז שנפרדה מבעלה, הוא אמר כי בעתיד ישתמש בנשק, באופן שלא נשמע כתואם את חוקי-המדינה, כמה דקות בלבד אחרי שקרא לאוהדיו למאבק על „קיום חוקי-המדינה“. באותה שעה ניצנץ בעיניו של הנגבי אותו הברק, המבויק מעיני אמו בעת נאומיה הנרגשים.

לפי המסורת

הפאשיסטית

הפגנה זו היתה חוליה נוספת בשרשרת של אירועים אלימים מסביב לסימפוזיון על „התמורות בחברה הישראלית מאז מלחמת ששת-הימים“. סימפוזיון זה היה אמור להתקיים באוניברסיטת חיפה עוד ב-5 ביוני, לציון מלאת 13 שנים למלחמת ששת-הימים. עמדו להרצות בו פרופסורים מהאוניברסיטה ואורחים מהחוץ. מארגני הסימפוזיון ויוזמי היו סטודנטים מתנועת קמפוס יחד עם ועד הסטודנטים הערביים באוניברסיטת חיפה.

במועד שנקבע הופיעו חברי תנועת יש באולם שבו הוצרך להיערך הסימפוזיון, ופוצצו את האירוע, תוך שהם יוזמים תיגרה עם הסטודנטים מתנועות-השלום. כתוצאה מכך נדחה האירוע ליום השלישי בשבוע שעבר.

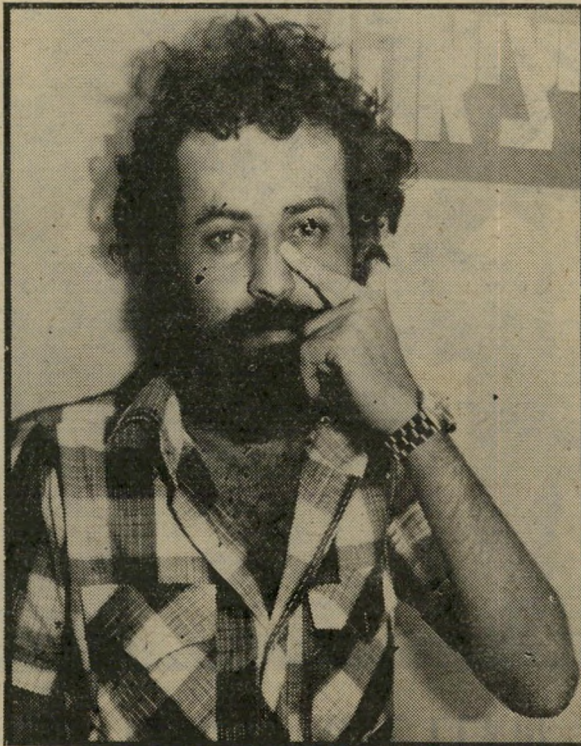
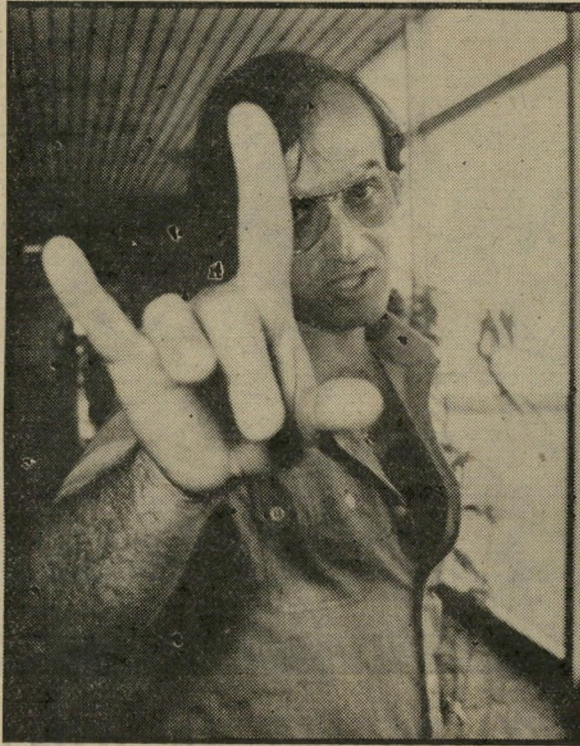
גם הפעם הגיעו אנשי תנועת יש בחיפה, בראשות מנהיגם אבי עזר, תוך שהם זוכים לתיגורת מחבריהם הסטודנטים מירושלים. אולם חברי קמפוס והסטודנטים הערביים הקדימו תרופה למכה. הם דאגו מראש להביא תגבורת של צעירים ערביים מכפרי הגליל, כדי שיגנו על באי הכינוס מפני חבורות הימין. למקום הגיע גם כוח גדול של שוטרים, בראשות מפקד המרחב, תת-ניצב אברהם תורג'מן. כאשר ראה תורג'מן את שני המחנות הנערכים, הודיע כי „המישטרה לא תוכל

אם אני פייצל, היה להם, כנראה, תיאור חיצוני שלי, אבל הם רצו להיות בטורחים. אני לא ידעתי בכלל במה מדובר. אישרתי שזה אני, ועוד לפני שהסקפתי לשאול אותם מה הם רוצים, הם התנפלו עלי והיכו אותי בפנים ובראש.“

סטודנט אחר, יוסוף שחאדי, סיפר כי גם אותו חיפשו, אך הוא הוזהר מראש והצליח להימלט. הסטודנטים הערביים גם

קמפוס ואגודת הסטודנטים הערביים, שהם אינם גופים המוכרים רשמית באוניברסיטה, ביקשה האגודה לביטול למרות שבית-המישפט הוציא צו ביטול זמני, עד לקיום דיון במעמד שני הצדדים, לא באו אנשי הימין על סיפוקם. ביום החמישי אחרי-הצהריים הופיעו בקמפוס האוניברסיטה כ-200 אנשי תנועת יש, והצליחו להשיג צו זמני האוסר את קיומו

אחד מהנואמים בהפגנה קרא „בוז!“ לעבר אחד ממרצי האוניברסיטה, הפרופסור מיכאל סולטמן, שהיה אמור להרצות פיע בסימפוזיון. בהתייחסו להפגנה קודמת של אנשי תנועת יש, שבה התקיפו המפיגינים סטודנטים ערביים, הישווה סולטמן את חברי התנועה ל„היטלר יוגנט“ — כנופיות הנוער ההיטלרי, שהשתוללו ביגרמניה ערב מלחמת-העולם השנייה.

חבורה באך

קובל ג'אבילי פייצל, סטודנט שנה ג' לכלכלה מנצרת, פייצל סיפר כי אנשי הימין הכינו רשימה-שחורה של סטודנטים ערביים אשר יש להכות אותם. ג'אבילי פייצל הופיע ברשימה זו.

איש הימין

יושבראש אגודת הסטודנטים באוניברסיטת חיפה, עודד (פוקה) אייל, המזוהה עם אנשי הימין, התגייס לעזרת חברי תנועת יש. הוא יזם את הפנייה לבית-המישפט, שהוציא צו-ביטול לסימפוזיון.

מרצה אחר, הפרופסור לביולוגיה מיי כאל קוסטה, ניסה להתווכח עם המפגינים, אך עד מהרה מצא את עצמו מוקף בים של תוממימות, שקראו לעברו „אתה סתם זבל!“ ו„אשף החוצה!“ קוסטה, חבר קיבוץ מישר-העמק, ענה: „אני מתנגד לכל מילה שלכם, אבל אני אגן על זכותכם להתבטא. גם לי מותר לומר שהתנהגותכם מזכירה לי את מה שהתחולל בגרמניה של 1933!“ לשמע דבריו, נראה היה כי תוממי-המוח עומדים לאבד את השליטה על עצמם, אך ברגע האחרון חולץ הפרופסור מהמעגל הי משולהב.

של הסימפוזיון, הצו ניתן במעמד נציגי אגודת-הסטודנטים בלבד. בנימוקי הבקשה למתן הצו טענה האגודה, כי היא הגוף היציג היחיד של הסטודנטים, המוכר על-ידי הנהלת האוניברסיטה, ולכן הסימפוזיון יוכל להתקיים רק באירגונה ובאישורו. מהכיוון שהכנס אורגן על-ידי תנועת וביניהם צחי הנגבי, שהגיע בראש קבוצת

מאשימים את אנשי-הביטחון של האוניברסיטה ואת השוטרים בכך שהם מחפים על אנשי הימין המשתוללים, ומעלימים עין כאשר הם מכים סטודנטים ערביים. לטענתם, לא זו בלבד שאינם מגינים עליהם, אלא שכאשר הם מנסים להגן על עצמם מפני התוקפים, עוצרים אותם אנשי הביטחון, כאילו היו הם היוזמי ההתפרעות.

אתה זבל!

קרא שלמה טל (משמאל) הנימנה על כנופייתו של צחי הנגבי, אל עבר הפרופסור לביולוגיה מיכאל קוסטה (מימין), שניסה להתווכח.

אחד המפגינים, שלמה טל, הנימנה על כנופייתו של צחי הנגבי, התנהג בכל מהלך ההפגנה בהתאם למיטב המסורת הפאשיסטית. הוא איים על צלם כי ישבור את מצלמתו, והעיד על עצמו כי „בירושלים כל הערבים יודעים מי אני ומפתים ממני“. טל לא הסתיר בניגוד לחבריו, את אחד המניעים האמיתיים שלשמש באו לחיפה. „באנו כדי להרביץ לערבים“, אמר, „אין כאן מה להסתיר. זאת מלחמה בינם לבינינו. באנו לחנך אותם. הם זבל! אנחנו יודעים שהם נמצאים בתוך בניין האוניברסיטה, וכשיצאנו נגמור איתם את החשבון!“

כמה עשרות סטודנטים ערביים אכן נשברו בבניין. הם חששו לצאת לרחבה שבחוץ, שם המתינו להם הכנופיות של ימניות. קבוצה של נציגיהם, בראשותו של יושבראש ההתאחדות הארצית של הסטודנטים הערביים, אסאם מחול, פנתה לרקטור האוניברסיטה, עוזר שילד, וביקשה כי ינקוט צעדים להגנתם. הסטודנטים הערביים מיאנו לסמוך על כוח גדול של שוטרים, שהובא למקום מבעוד מועד. לטענתם, מנסיונם הם יודעים כי המישיטרה אינה יוצאת מגידרה לשם הגנתם, ולכן אינם יכולים לסמוך עליה.

סטודנטים מירושלים, באותו אחרי-צהריים איים הנגבי, כי ישתמש בנשק נגד הסטודנטים הערביים. במהלך ההפגנה שקיימו, הושמעו הסיכומות השיגרתיים, המופנות גם נגד אנשי מחנה-השלום הישראלי: „אשף הביתה!“ „סולקו תומכי אשף!“ „סוכנים של ערפאת!“ משתתפי הפגנה הודיעו כי ידאגו „לפוצץ“ גם בעתיד את עריכת הסימפוזיון, שנועד לטענתם להיות במה להשמעת ישראל, בידי אויבי המדינה.

המועד החדש לקיום הסימפוזיון נועד ליום החמישי בשבוע שעבר. הפעם ננקטו אמצעי-ביטחון מיוחדים, כדי להבטיח את קיומו. אולם אנשי יש חיפשו ומצאו, בכל זאת, דרך להביא לביטול הכנס גם הפעם. לשם כך הם ניצלו את אגודת-הסטודנטים באוניברסיטת חיפה, הנשלטת על-ידי אנשי הימין, כשבראשם יושבראש האגודה, עודד (פוקה) אייל. בבוקר היום החמישי מיהרו פרקליטי האגודה לבית-המישפט המחוזי בחיפה,

להבטיח את הגנתו של הכינוס. בעיקר בות הודעה זו נדחה שוב הסימפוזיון. סטודנטים ערביים העידו כי אנשי הימין לא הסתפקו בכך. „היתה להם רשימה שחורה של סטודנטים ערביים, שכנראה זוהו על-ידם כמארגני הכינוס“, סיפר ג'אבילי פייצל, סטודנט שנה ג' לכלכלה מנצרת, שעל אפו מתנוססת חבורה טרייה. „הם הסתובבו בשטח האוניברסיטה, וחיפשו את אנשים שמופיעים ברשימה. כמה מהם ניגשו אלי ושאלו אותי